

นิทานเรื่องยิ่งใหญ่

มีพ่อหลายคนที่ผมรู้จักไม่เคยเล่านิทานให้ลูกฟัง ด้วยเหตุผลสั้น ๆ ว่า “ไม่รู้จะเล่าอะไร”

และหลายคนมักทำหน้าแปลกใจเมื่อรู้ว่านิทานที่ผมเล่าให้ลูก ๆ ฟังนั้นมีมากเป็นร้อยเป็นพันเรื่อง

ถามว่าผมเป็นอัจฉริยะทางนิทานที่นายฮีสปหรือนายกริมส์

ต้องเรียกว่าพ็อย่างนั้นหรือ
เปล่าเลย...

ตัวละครในนิทานของมมมีที่มาจากสิ่งของต่าง ๆ ที่อยู่รอบ
บ้าน

บางตัวมาจากในสวน บางตัวมาจากในครัว
และหลายตัวก็มาจากหัวเตียง

ไม่ว่าจะเป็นปิศาจสังขยา แม่มดท้อระบายน้ำ หรือว่าเจ้า
ชายแบ่งเบียด

ล้วนเป็นตัวละครที่คิดขึ้นมาเดี๋ยวนั้นเมื่อสายตาหันไปเห็น
เข้า

เป็นตัวละครที่คิดขึ้นมาสด ๆ ร้อน ๆ เพื่อผูกเรื่องให้ทัน
เรื่องที่กำลังเล่าอยู่

ตัวละครง่าย ๆ ที่มมสร้างขึ้นจากชีวิตประจำวันล้วนเป็น
ตัวละครตัวโปรดของลูก ๆ เด็กมักมีจินตนาการกว้างไกลกว่าที่
เราคิดไว้มาก

พระเอกมนุษย์กาวซึ่งเป็นที่ขบขันของพวกเขามาจากนิทานที่
มมเล่าจึงคล้ายมีตัวตนจริง ๆ

มมมักถูกหักท้วงบ่อย ๆ จากพวกเด็ก ๆ เมื่อเหตุผลของ
มมไม่ตรงกับจินตนาการของพวกเขา

มนุษย์กาวที่มีอิทธิฤทธิ์ติดทุกอย่างเข้าด้วยกันได้ด้วยผิวของตัวเอง ก็อาจกลายเป็นมนุษย์อดนอนไปทันที เด็ก ๆ ไม่เคยไม่คิดไปตามนิทาน พวกเขาบอกว่าหากคืนไหนมนุษย์กาวไปนอนบนเตียงที่ไหนสักแห่ง ที่นอนก็ยอมติดกาวตามตัวจนลุกขึ้นไม่ได้ กลายเป็นมนุษย์อดนอนไป หรืออย่างชนมปุยมะณางเอกรสหวานที่ลอยเล่นอยู่กับเมฆในนิทานก็มักถูกหักว่า เธอไม่ควรลอยต่ำเกินไป เพราะอาจถูกแมลงวันตอมได้ ฯลฯ

นี่ถ้าไม่ได้หมวกปีเตอร์แพนมาใส่ไว้ หลายครั้งผมก็แทบจะบินตามความฝันของเด็ก ๆ ไม่ทัน

ผมยังจำช่วงเวลาที่เขาถูกชายคนเล็กของผมมันเริ่มรู้ความ แม้จะเพิ่งเริ่มหัดพูด ผมก็เล่านิทานให้เขาฟังแล้ว

นิทานเรื่องสำคัญสำหรับเราพ่อลูกคือนิทานเรื่องแรก ๆ ที่ผมเล่าขณะที่เขานั่งอยู่บนตักผม อยากฟังไหมครับว่ามันสนุกตรงไหน

“กาลครั้งหนึ่งนานแล้ว...” ผมขึ้นต้นเหมือนนิทานทั่วไป

“มีแดงโมลูกหนึ่ง” ผมชอบทำเสียงให้น่าสนใจ แล้วมันก็ได้ผลทุกครั้ง มนุษย์ตัวเล็ก ๆ ที่เกิดมาเพียงสองปีกว่า ๆ ก็มักจะตาโตตามเสียงของผมไปด้วย

“มีแดงโมลูกหนึ่งตกลงมาจากฟ้า...” ผมเห็นดาวดวงเล็ก ๆ

ที่อยู่ในตาของเด็กน้อยเปล่งประกายขึ้น

“ดั่ง...ดั่ง...เขียวเลย” ผมหมายถึงสีของเปลือกแดงโม โม่ ไซ้ผมนี่อะไรไม่ออก ผมต้องการให้นิทานเรื่องนี้สั้นเพียงแค่นี้... แค่นี้จริง ๆ แดงโมลูกหนึ่งตกลงมาจากฟ้า มีเสียงดั่งดั่ง แล้ว ทุกอย่างก็เปลี่ยนสีไปเป็นสีของเปลือกแดงโม นั่นคือ “เขียวเลย” บางทีมันอาจจะเป็นนิทานที่สั้นที่สุดในโลก

แต่นิทานที่สั้นที่สุดในโลกอันแสนตื่นเต้นเรื่องนี้ก็ได้ทำให้ รอยยิ้มที่สว่างที่สุดในจักรวาลเผยตัวออกมา พร้อมกับเสียงเรียกร้องให้เล่าอีกเรื่องหนึ่ง

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...” ผมเริ่มเล่าอีกครั้ง “มีสับปะรด ลูกหนึ่งตกลงมาจากฟ้า ดั่งดั่ง...เหลืองเลย”

นิทานเรื่องที่สองก็จบลงเพียงแค่นี้เช่นกัน

จากนั้นก้อนเนย หัวผักกาด และลูกแอปเปิลก็ทยอยตกลงมาจากฟ้า เป็นนิทานเรื่องที่สามเรื่องที่สี่และเรื่องที่ห้า

แต่ในเรื่องหลัง ๆ นี้เด็กน้อยจะเป็นคนช่วยเล่าเองว่า หลังจากที่อยู่ตกลงมาจากฟ้าจะกลายเป็นสีอะไร

๒๓๐ ใจ ประทับใจ

สุดพรายขึ้นมาไม่แพ้ผม ผมมองเห็นความสุขอันไพศาลออกมา
วิ่งเล่นอยู่รอบ ๆ ตัวเราพ่อลูก
และนิทานเรื่องยิ่งใหญ่นี้จะอยู่กับเราไปชั่วชีวิต

